

Η ΜΥΡΜΗΚΙΑ

ΛΗΓΗΜΑ ΡΩΜΟΥΝΙΚΟΝ

ὑπὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος τῆς Βασιλίσσης τῆς Ῥωμανίας

ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Μίαν φοράν καὶ ἓνα καιρὸν ἦτο μία κόρη ὠριότητα ὀνομαζομένη Βιορίκα. Ἡ κόρη τῆς ἦτο χρυτῇ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ περικεῖ τῆς τὸ χρῶμα τοῦ γαρροφάλλου καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν σὰν τὸ κεράσι· τὸ δὲ σῶμα τῆς εἶχε τὸ σείσμα καὶ τὸ λόγιμα τῆς καλομοῖας. Δὲν ὑπῆρχεν ἀνθρώπινον πλάσμα τὸ ὁπιοῦν νὰ τὴν εἴδωσι καὶ νὰ μὴ ἡσθάνετο θυμασμέν· καὶ ὅσοι τὴν εἰσάμαζον διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς, τὴν εἰσάμαζον περισσότερον διὰ τὴν προκοπὴν τῆς. Ὅταν ἐπὶ γαίῃ γιὰ νερὸ ἔχουσα τὴν στάμναν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἶχε καὶ τὴν ῥόκαν τῆς εἰς τὴν ζώνην καὶ ἐνήθεν εἰς ὅλον τὸν δρόμον. Νὰ ὀφάνη καὶ νὰ ῥάψῃ εἴςουρε ἴσῃν Θεός· τὰ ὑποκάμιστά τῆς τὰ ὠριότατα τοῦ χωρίου ἦσαν κεντημένα μὲ μαῦρον καὶ μὲ κόκκινον χρῶμα. Τὸ μισοφόρι τῆς καὶ αἱ περικνημίδες τῆς ὁποῖας ἐφόρει τὴν Κυριακὴν ἦσαν ὀλοκέντητα. Αἱ μικροκαμωμένοι χεῖρές τῆς ποτὲ δὲν εἶχον ἡσυχίαν, ἦσαν ἀεικίνητοι καὶ ἐν τῷ ἀγρῷ καὶ ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ νέοι δὲν ἐχόρταινον νὰ τὴν βλέπωσι τὴν Βιορίκην τὴν εὐμορφήν. Πάντες δὲ προησθάνοντο ὅτι ἔμελλε ποτὲ νὰ γαίῃ μία καλὴ νοικοκυρά. Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κατεφρόνον τοὺς νέους, καὶ περὶ ὑπνῳδείας οὐδὲ νὰ ἀκούσῃ ἤθελέ ποτε. Ἐλεγε δὲ ἀπλούστατα ὅτι μόνη τῆς μέριμνα ἦτο ἡ μήτηρ τῆς καὶ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐνασχολῇται εἰς ἄλλο τίποτε.

Τότε δὲ ἡ μήτηρ τῆς συνοφρυομένη ἔλεγε πρὸς αὐτήν:

«Ἀχ! πόσον θὰ μας εἰδοῖται ἓνας καλὸς γαμβρός!»

Ἀλλ' ἡ κορκσίς ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους ἐλυπεῖτο καὶ ἠρώτα τὴν μητέρα τῆς, μήπως ἀμφέβαλλε περὶ τῆς προθυμίας τῆς τόσο πολύ, ὥστε νὰ ἐπιθυμῇ καὶ ἄνδρα ἐν τῇ οἰκίᾳ.

«Θὰ ἔχωμε καὶ ἄλλας δουλιές, ἔλεγεν ἡ Βιορίκα, ὅταν ἔχωμε κοντά μας καὶ ἄνδρα. Ἡμεῖς θὰ τὸν ῥάβωμε, θὰ ὑφαίνωμε τὰ ῥοῦχά του, θὰ γνέθωμε γι' αὐτόν. Καὶ ποῦ νὰ προφθαίνωμε τότε τοὺς ἀγρούς μας!»

Ἀλλ' ἡ μήτηρ ἐστέναζε βελθὺν στεναγμὸν, συλλογιζομένη τὸν υἱόν

1 Ἰνωση εἶνε ἡ δεξιότης καὶ εὐφυΐα μεθ' ἧς ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ ὡς ὑπόθεσιν λαμβάνουσα διαφόρους δημοτικὰς παραδόσεις καὶ μύθους γράφει διηγήματα μετὰ πλείστης εὐχερείας καὶ χάριτος. Ἐκ συλλογῆς τοιούτων διηγημάτων ἐκδοθέντων ἰσχυρῶς Ῥωμανιστὶ καὶ Γερμανιστὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Carmen Sylva κατεχωρίσθη ἐν ἐν Γαλλικῇ μεταφράσει ἐν τῷ Γαλλικῷ περιοδικῷ συγγράμματι Revue du Monde Latin τῆς 25 76 τοῦ ε. γ., ἐξ οὗ καὶ ἐγένετο ἡ παρούσα μετάφρασις.

της ὃν εἶχε χάσῃ· καὶ τοῦ εἶχε ὑφάνη τόσα ὠρεῖα ὑποκάμισα, τὰ ὅποια ἔκαμνε τόσον λευκὰ, ὥστε ὅλοι αἱ νεάνιδες τοῦ χωρίου εἶχον πρὸς αὐτὸν ἐστοκμιμένους τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἡ τάλκινκ μήτηρ ἠγνόει τί ἐστὶ κόπος καὶ εἰργάζετο ἀδεικλείπτως. Ἡ δραστηριότης καὶ ἡ προθυμία τῆς μητρὸς γινώσκει ποτὲ κόπων;

Ἀλλ' ἐπέστη τέλος ἡ ὥρα καὶ ἦν ἡ Βιορίκα ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ πόσον εἶχε δίκαιον ἡ μήτηρ της θέλουντα γαμβρὸν, ὥς ἐκὼν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ προησθάνετο ὅτι δὲν θὰ ἦτο πλέον τοῦ κόσμου τούτου. Ἠρχισε νὰ ἀδυνατῇ καὶ ὅλη ἡ ἀγάπη τῆς κόρης δὲν ἴσχυε νὰ τὴν κρατήσῃ εἰς τὴν γῆν περισσότερον. Τὸ ἀξιολάτρευτον τέκνον ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκεῖνος οὗς τοσοῦτον εἶχε ἀγάπῃ, ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Βιορίκα εἶδεν ἐκυτὴν ἐν τῷ οἰκίσκῳ μόνην καὶ ἔρημον. Καὶ τότε κατὰ πρῶτον αἱ χεῖρές της ἔμειναν ἐστασιωμέναι ἐπὶ τοῦ στήθους της. Χάριν τίνος θὰ ἐργάζεται τοῦ λοιποῦ; Οὐδέν· πλέον εἶχε ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡμέραν τινὰ ἦτο ἐπὶ τῆς φλίκας τῆς θύρας της καὶ οἱ τεθλιμμένοι ὀφθαλμοὶ της ἠτένιζον πρὸς τὸ ἄπειρον. Αἶρνης εἶδε κατὰ γῆς ἐρχόμενον πρὸς αὐτὴν πρᾶγμα τι μακρὸν καὶ μαῦρον· ὅλη δὲ ἐκείνη ἡ ἀτελεύτητος σειρά ἦσαν μύρμηκες. Τίς οἶδε πόθεν ἤρχοντο οἱ μύρμηκες ἐκεῖνοι; Δὲν ἐφαίνετο ποῦ ἔληγε τὸ ἀεικίνητον ἐκεῖνο τάγμα. Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ τάγμα ἵσταται καὶ σχηματίζει περὶ τῆς Βιορίκας περικυκλωμένον κύκλον. Τινὲς δὲ μύρμηκες ἐξελθόντες ἐκ τῆς τάξεώς των ἀποστρίφονται πρὸς αὐτὴν καὶ λέγουσι:

«Σὲ γνωρίζομεν, Βιορίκα· πολλάκις ἐθαυμάσαμεν τὴν φιλοπονίαν σου, ἡ ὁποία ὁμοιάζει τόσον πολὺ μὲ τὴν ἰδικήν μας καὶ σπικνίως ἀπαντᾷται εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Εἰδεύομεν καὶ ὅτι εἶσαι μόνη καὶ παντέρημη εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Ἠλθομεν λοιπὸν νὰ σε παρακαλέσωμεν νὰ ἔλθῃς μαζί μας νὰ γείνης βασίλισσά μας. Θὰ σου κτίσωμεν ἕνα παλάτι μεγαλῆτερον καὶ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ κτίρια ποῦ ἔχεις ποτὲ ἰδῆ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μας ὑποσχεθῇς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γυρίσῃς εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ μείνῃς μαζί μας διὰ βίου.»

Ἡ δὲ Βιορίκα ἀπεκρίθη:

«Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω καλλίτερον παρὰ νὰ ζῇσω μαζί σας· μόνον ὁ τάφος τῆς μητέρας μου μὲ κρατεῖ ἐδῶ. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὀπάγῃ ν' ἀποθέσω ἀνθή καὶ κόλλυβα καὶ ἔπειτα ἔρχομαι κοντά σας.»

«— Πήγαινε λοιπὸν εἰς τὸν τάφον τῆς μητέρας σου· ἀλλὰ τὸν γοῦν σου, ὅποιον ἀνθρώπον καὶ ἂν ἀπαντήσῃς εἰς τὸν δρόμον σου νὰ μὴν τοῦ εἰπῇς γοῦ, διότι τοῦτο εἶνε ἀπιστία καὶ ἡ ἐκδίκησίς μας θὰ εἶνε τρομερά.»

Ἡ Βιορίκα καὶ οἱ μύρμηκες ἀπῆλθον ὁμοῦ, βχδίζοντες ἐδὼν μακρὰν, καὶ τέλος ἔφθικαν εἰς τόπον, ὅστις ἐφαίνετο καταλληλότετος εἰς οἰκοδομὴν ἀνακτόρου. Ἐκεῖ δὲ ἡ Βιορίκα εἶδε καὶ ἀνεγνώρισε πόσον ἦσαν

οἱ μύρμηκες ἐπιδεξιώτεροι αὐτῆς· διότι πᾶς θὰ ἠδύναντό ποτε νὰ οἰκοδομήσῃ ὡς οἱ σύντροφοι αὐτῆς, ἐν τοσοῦτῳ βραχεὶ διαστήματι, τοιοῦτον οἰκοδόμημα· τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο εἶχε στοὰς ἐπαλλήλους, ἀγούσας εἰς μέρη βαθμηδὸν ἀπώτερα, ἐνθα οἱ μύρμηκες ἀφ' οὗ ἐξέθετον τὰ ὥα των εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, τὰ μετέφερον μετὰ σπουδῆς ἵνα μὴ βρέχωνται.

Οἱ τοῖχοι τῶν δωματίων ἦσαν τεχνικῶς ἐστρωμένοι διὰ φύλλων καὶ ἀνθέων, προσηλωμένων διὰ τῶν βελονοειδῶν φύλλων τῆς πεύκης. Ἡ Βιορίκα ἐξησκεῖτο ὑφάνουσα νήματα ἀράχνης καὶ ἐξ αὐτῶν κατασκευάζουσα τάπητας καὶ σκηνάς. Τὸ οἰκοδόμημα ὁσημέραι ἐγίνετο ὑψηλότερον, τὸ δὲ δωμάτιον τῆς Βιορίκας ἦτό τι ἐξαίσιον. Εἰς τὰ ἐνδότερα δὲ τοῦ ἀνακτόρου ἦγον πολλὰ δωμάτια, ὥστε ἡ Βιορίκα ἠδύναντο τάχιστα νὰ λάβῃ οἶαν θήποτε πληροφορίαν περὶ τῶν ὑπηκόων τῆς. Καὶ τὸ μὲν ἑδάφος τῶν αἰθουσῶν ἦτο κατασκευασμένον ἐξ ἀνθέων μήκωνος, ἵνα οἱ πόδες τῆς βασιλίσσης πατῶσιν ἐπὶ πορφυρῶν ταπήτων, αἱ δὲ θύραι ἦσαν ἐκ φύλλων ῥόδου συνδεδεμένων διὰ νημάτων ἀράχνης, ἵνα κινῶνται ἀθορύβως. Ἐκαλύπτετο δὲ τὸ σινίδιμα ὑπὸ τάπητος μαλακοῦ καὶ πυκνοῦ κατασκευασμένου ἐκ τοῦ ἀνθοῦ τῆς βασιλίσσης¹ καὶ ἐντὸς τοῦ τάπητος ἐξηφανίζοντο οἱ πόδες τῆς ἀξιολατρεύτου Βιορίκας. Οἱ μικροκαμωμένοι οὗτοι πόδες γυμνοὶ καὶ ἀνευ τινὸς ὑποδήματος ἠδύναντο νὰ πατῶσιν ἐπὶ τοῦ ἑδάφους καὶ νὰ μὴ βλάπτωσι τὰ ἄνθη. Καὶ οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ γαροφάλλων καὶ ἀνθεμίδων ἐπιδεξίως συνυφασμένων, ἀνανεομένων δὲ ἀκαταπύστως, ὥστε πάντοτε δροσερὰ τὰ ἄνθη ταῦτα ἀνέδιδον εὐωδίαν μεθυστικὴν. Τὸ φάτνωμα ἀπετελεῖτο ἐκ φύλλων κρίνου ἔχον σχῆμα σκηνῆς. Πολλὰς ἐβδόμαδας ἐργαζόμενοι οἱ φιλόπονοι μύρμηκες ἐφιλοπόνησαν τὴν κλίνην τῆς Βιορίκας, ἐπῆρχν τὸν λεπτότατον χυτὸν τῶν ἀνθέων καὶ κατασκεύασαν τὴν κλίνην καὶ ἡ Βιορίκα τὴν ἐσκεπασε δι' ὁμοίων ὑφασμάτων, ἔργων τῶν χειρῶν τῆς. Καὶ ὅτε κατεκλίνετο τόσον εὐμορφος ἐφαίνετο, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ ἄστρα θὰ κατέβζινον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐὰν εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ τὴν παρατηρήσωσιν. Ἀλλ' οἱ μύρμηκες τόσον ἦσαν ζηλότυποι καὶ τόσον πολὺ ἠγάπων τὴν βασιλίσσάν των, ὥστε ἔθεσαν τὸ δωμάτιόν τῆς εἰς τὸ ἀπώτατον μέρος τοῦ ἀνακτόρου καὶ το ἐφύλαττον μετ' ἄκρας αὐστηρότητος. Καὶ αὐτοὶ δὲ δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν παρατηρῶσι πολὺ ὅτε ἐκοιμήτο.

Ἐξῆ δὲ ἡ Βιορίκα ἐν τῷ μέσῳ τῶν λεγεόνων τούτων τῶν μυρμηκῶν ζῶην λαμπροτάτην καὶ ἀνετον. Πάντες δὲ οἱ μύρμηκες, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος καὶ κοινῶς, ἐξετέλουν πάσας τὰς ἐργασίας ὅσον ἠδύναντο ἐπιμελῶς, προθυμούμενοι νὰ εὐχριστῶσι τὴν βασιλίσσάν των, καὶ αἱ προσταγαὶ αἱ αὕτη ἔδιδε μετὰ πολλῆς ἠπιότητος καὶ εὐστοχίης, ἐξετελοῦντο τάχιστα μετὰ τῆς ταχύτητος τοῦ ἀνέμου. Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς δσάκῃς ἤκού-

¹ Τὸ ὄνομα Βιορίκα σημαίνει: "ἰον (βιολέττα).

ετο, ἐφαίνετο ὅτι πάντοτε ἔλεγεν ὀδηγίαις καὶ μόνον ὀδηγίαις. Τὸ βλέμμα της προέχεε φῶς καὶ θάλλπος, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς δειγμα εὐνοίας πρὸς τοὺς εὐπειθῶς ὑπακούοντας· πολλάκις δὲ οἱ μύρμηκες ἐκ τῆς πολλῆς τῶν εὐτυχίας ἐνόμιζον ὅτι εἶχον ἐντός τῆς κατοικίας των τὰς ἀληθεῖς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Εἶχον δὲ κατασκευάσῃ μικρὰν στοὰν ὑπόστεγον, ἐνθα ἡ βασίλισσά των ὁσάκις ἐστενοχωρεῖτο, ἠδύνατο νὰ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ νὰ περιπκτῇ ἀναπνέουσα τὸν ὀροσερὸν ἀέρα τοῦ βουνοῦ καὶ θερμαινομένη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ἐκεῖθεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ τὴν πρόοδον τοῦ κτιζομένου ἀνακτόρου, ὅπερ εἶχεν ὑψωθῇ ὡς μικρὸς λοφίσκος.

Ἡμέραν τινὰ ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ της καὶ ἐκέντα μὲ τὴν κλωστήν μικροῦ σκώληκος, ὃν εἶχον κομίσῃ εἰς αὐτὴν οἱ μύρμηκες. Τὸ ἐργόχειρόν της ἦτο ὅλον πτέρυγας χρυσαλίδων, ἃς συνελάμβανεν ἐν ᾧ ἐπέτων πλησίον της. Αἶφνης θόρυβος ἀνάμικτος μετὰ φωνῶν ἀνθρωπίνων ἠκούσθη περὶ τοῦ λοφίσκου, καὶ φόβος δεινὸς κατέλαβε τὸ μικρὸν βασίλειον, καὶ πάντες οἱ μύρμηκες ὤρμησαν ἀσθμαίνοντες εἰς τὸ δωματίον τῆς βασιλίσσης.

«Μὲς κρημνίζουσιν τὸ σπῖτι μας, ἀνεφώνησαν· οἱ ἄνθρωποι οἱ κακοὶ τὸ σκάπτουν ὑποκάτω. Δύο τρεῖς στοὰὶ ἐξεπατώθησαν καὶ μία ἄλλη κοντεύει νὰ πέσῃ. Τί νὰ κάμωμεν;

» — Τοῦτο μόνον εἶνε; εἶπεν ἡτύχως ἡ Βιορίκα· τώρα ἐγὼ τοὺς διορθώσω, καὶ εἰς μίαν δύο ἡμέρας αἱ στοαὶ θὰ γείνουν πάλιν ὅπως ἦσαν.»

Καὶ ταχέως διατρέξασα τὸν λαβύρινθον τῶν αἰθουσῶν ἐφάνη αἶφνης εἰς τὴν ὑπόστεγον στοὰν της. Ἐκεῖ δὲ εἶδε νέον ἐξαισίας καλλονῆς. Αὐτὸς καὶ οἱ ἀκόλουθοί του εἶχον καταβῇ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ κρατοῦντες τὰ ξίφη καὶ τὰς λόγχας των ἀνεσκάλιζον τὸν λοφίσκον τῶν μυρμηκῶν. Οὗτοι δὲ ἅμα ἰδόντες τὴν Βιορίκην ἐστάθησαν, ὃ δὲ ἀρχηγὸς αὐτῶν ὡς θαμβωθείς ὑπὸ ζωνροῦ φωτός, ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ οὕτω πῶς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ φωτεινὸν ἐκεῖνο πλάσμα τὸ λαμπρῶς ἐνδεδυμένον καὶ ἀκίνητον. Ἡ χρυσῇ κόμῃ τῆς Βιορίκας κατέπιπτε κυματίζουσα μέχρι τῶν πτερῶν της, ἐρύθημα ἀθωότητος κατεκάλυψε τὸ πρόσωπόν της καὶ τὰ ὄμματα της ἔλαμπον ὡς ἀστέρες. Πρὸς στιγμὴν οἱ ὀφθαλμοί της ἐταρᾶχθησαν, ὅτε εἶδε τὸν νεαρὸν ξένον, ἀλλὰ πρρευθὺς ἀνυψώσασα τὸ βλέμμα καὶ ἀνοίξασα τὰ ῥοδιὰ της χαίτη, εἶπε μετὰ φωνῆς ἡχηρᾶς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις:

«Δὲν μοῦ λέτε ποῖοι εἰσθε σεῖ; καὶ τολμᾶτε νὰ ἐπιβᾶλλετε τὰς αὐθάδεις χεῖράς σας εἰς τὸ βασίλειόν μου;

» — Συγγνώμην, ἀξιολάτρευτος κῆρη, ἀπεκρίθη ὁ νέος. Εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς υἱὸς βασιλέως, ὁμνῶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἶμαι πιστὸς σου ὑπερά-

επιστῆς. Ποτέ μου δὲν ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ὅτι τὸ βασιλείον τοῦτο ἀνήκει εἰς ὑπερφυῆς πλάσμα.

» — Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Βιορίκα. Δὲν σου ζητῶ ἄλλο τίποτε, παρὰ μόνον ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπηκόων μου. Ἀπαιτῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἰδῶ ποτέ ἀνθρώπινον πόδα νὰ πατήσῃ τὸ χῶμα τοῦ βασιλείου μου. »

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Βιορίκα ἐξηφάνισθη, ὡς ἐὰν ἐσχίθῃ ὁ λοφίσκος καὶ τὴν κατέπιε, καὶ ἀφῆκεν ἐκπεπληγμένους τοὺς νέους, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπολογίσωσι τὰ ἀναρίθμητα τάγματα τῶν μυρμηκίων τὰ κατὰσπαζόμενα τοὺς πόδας της, καὶ ὡς ἐν θριάμβῳ συνοδεύοντα αὐτὴν μέχρι τοῦ δωματίου της, ἐνθα ἡ Βιορίκα ὡς λησμονήσασα τὰ πρὸ μικροῦ γεγόμενα ἐπανελάθεν ἡσύχως τὸ ἔργον της.

Ἐν τούτοις ὁ νεκρὸς βασιλόπαις ἔστατο ἀκίνητος πρὸ τοῦ λοφίσκου, ὡς βεβυθισμένος εἰς λήθαργον· μάτην δὲ προσεπάθησαν ἐπὶ πολλάς ὥρας οἱ ἀκόλουθοί του νὰ τὸν πείσωσι νὰ ἱππεύσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἤλπιζεν ὅτι ἡ ἀξιέρατος βασίλισσα θὰ ἐνεφάνιζετο καὶ ἐκ δευτέρου, ἤλπιζεν, ἔστω καὶ ἂν συνήντα τὰ βλέμματά της ὀργίλῃ, καὶ αὐστηρὰ τὰ χεῖλη της. Ἀλλ' ὅμως τάγματα μόνον μυρμηκίων ἀναρίθμητα ἐφάνησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀσχαλούμενου εἰς ἐπισκευὴν τῶν ζημιῶν, τῶν γενομένων ὑπὸ τῆς νεανικῆς αὐτοῦ παραφορᾶς. Βλέπων δὲ αὐτοὺς οὐδόλως προσέχοντας εἰς τὰς συχνὰς ἐρωτήσεις του, ἐξωργίσθη καὶ μετὰ χαρᾶς θὰ τοὺς συνέτριβεν ὑπὸ τὴν πτέρναν του· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο τοσοῦτον βέβαιοι περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν, ὥστε ἔτρεχον ἡμέριμοι καὶ περιχρεῖς μετὰ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλόπαιδος. Τέλος ὁ βασιλόπαις ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἵππου του κατηφῆς καὶ μελαγχολικὸς οὐδὲν ἄλλο πλέον ἔχων κατὰ νοῦν, ἢ πῶς νὰ κατακτήσῃ τὴν εὐμορφοτάτην ἐκείνην κόρην, ἥς ὁμοίαν οὐδέποτε συνήντησαν οἱ ὀφθαλμοί του. Μέχρι δὲ τῆς νυκτὸς διέτρεξε τὸ δάσος κατὰ μήκος καὶ κατὰ πλάτος, ἀγανακτούντων τῶν ἀκολουθῶν του, οἵτινες ἀσμένως ἔστελλον κατὰ Διὰδόλου καὶ τὸ βουνὸν τῶν μυρμηκίων καὶ τὴν εὐμορφὴν κόρην, μετὰ λύπης ἀναλογιζόμενοι τὸ δεῖπνον καὶ τὰ ποτά, ἅτινα τοὺς ἀνέμενον ἀπὸ πολλοῦ.

Ἡ δὲ Βιορίκα κατακλίθη βραδυτέρον τῶν ὑπηκόων της. Συνήθως ἐπεθεώρει αὐτὴ τὰ ῥά τῶν μυρμηκίων, ἔφαυε διὰ τῶν χειρῶν της τὰ στρώματά των, ἵνα βεβαιωθῇ ἐὰν ἦσαν ἁπαλά, ἐφρόντιζε νὰ ἀερίζῃ ἀλληλοδιαδόχως τὰ ἐξ ἀνθέων παραπετάγματα, καὶ ἀντὶ λύχνου φέρουσα ἐπὶ τοῦ δακτύλου της πυγολαμπίδα, παρετήρει μετὰ στοργῆς τὰ σκωλήκιά των. Ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἄμυχ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωματίον της ἀπέλυσε πάσας τὰς πυγολαμπίδας, αἵτινες τὴν ἐφώτιζον συνήθως τὴν νύκτα ἐργαζομένην· μία δὲ μόνη ἔμεινε πλησίον της μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀνέβη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἡ Βιορίκα συνήθως ἀπεκοιμᾶτο ὕπνον βαθύτατον· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τεταραγμένη καὶ συττρέφουσα τὴν κόμην διὰ τῶν δακτύλων της, περιστρέφτο ἀκούστως ἐπὶ τῆς στρωμνῆς της· ἔπειτα δὲ ὡς ἀποπνιγομένη ὑπὸ τῆς θερμότητος, ἀνεγείρετο, κτεκλίνετο καὶ πάλιν ἀνεγείρετο. Οὐδέποτε ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὅτι ἔλειπεν ὁ αἶθρ ἐκ τοῦ βασιλείου της ὅσον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Καὶ ἀσμένως μὲν θὰ ἐξήρχετο νὰ ἀνελκυστῇ ἀέρα ἔξω· ἀλλ' ἐροβεῖτο μήπως τὴν νοήσωσιν οἱ περὶ αὐτὴν καὶ δώσῃ οὕτω κακὸν παράδειγμα. Κατὰ συμβουλὴν δὲ τῶν μύρμηκων της πολλάκις εἶχε δώσῃ κατὰ πάσῃ ἐξόδου ἀτάκτου προσταγὰς αὐστηράς, ὧν ἡ παράδοσις συνεπήγετο τὴν ἀποβολὴν τῶν ἐνόχων ἀπὸ τῆς κοινότητος· τινὲς δὲ μάλιστα εἶχον ὑπ' αὐτῆς καταδικασθῇ εἰς θάνατον καὶ μετὰ καρδίης αἰμασσοῦσης ἠνυχάζετο νὰ παρίσταται τὴν ὥραν, καθ' ἣν διὰ τῶν σκληρῶν κεντημάτων ἐξετελεῖτο ἡ θανατικὴ ποινὴ τῶν ἐνόχων.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ βασίλισσα ἦτο ὀρθή πρώτη πρώτη, οἱ δὲ μύρμηκες ἐθόμασκαν ἰδόντες μίαν στοὰν ἐκτισμένην διὰ τῶν ἰδίων της χειρῶν. Ἐν τούτοις ἡ Βιορίκα οὐδόλως προσέχουσα εἰς αὐτοὺς καὶ ἐξυκολουθοῦσα τὴν ἐργασίαν της, ἔστρεφεν ἀδικοκλείπτως τὰ βλέμματά της πρὸς τὸ δάσος ἔνα ἴδιον, καὶ τὰ ὦτά της ἔνα ἀκροασθῇ. Μόλις δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωματίον της εἶδεν ἐρχομένους μετὰ σπουδῆς πολλοὺς μύρμηκας, οἵτινες εἶπον πρὸς αὐτὴν ἑντρομοί:

«Ὁ χθестινὸς κακὸς ἄνθρωπος ἦλθε πάλιν ἑφιππος καὶ χροάττει κύκλους πέριξ τοῦ βουνοῦ μας.

» — Ἀφῆτέ τον ἥτυχον, εἶπεν ἡ βασίλισσα· δὲν θὰ κάμῃ πλέον τίποτε.»

Ἀλλ' ἡ καρδίη τῆς Βιορίκας, τῆς ἐρκαλῆς κόρης, ἔπαλλε τοσοῦτον σφοδρῶς, ὥστε δυσκόλως ἀνέπνεε. Κτεχομένη δὲ ὑπὸ ταραχῆς διέτρεχε τὰς αἰθούσας τοῦ ἀνακτόρου· ἔπειτα δὲ παρατηροῦσα ὅτι τὰ ὦτά τῶν μυρμηκῶν δὲν ἦσαν πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ ἐλάμβανε καὶ τα ἐξέθετεν εἰς τὸν ἥλιον ἀλλὰ παρευθὺς πάλιν τὰ ἐπανέφεραν εἰς τὴν προτέραν θέσιν των. Πᾶσαι δὲ αἱ πρὸς τοὺς μύρμηκας διατρυφαί της εἶχόν τι τὸ ἀντιπρακτικόν, οἱ δὲ μύρμηκες τεταραγμένοι προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ ἀρέσωσιν εἰς τὴν βασίλισσάν των. Ἡ Βιορίκα μάλιστα ἐξεπλάγῃ ἰδοῦσα μεγαλοπρεπῆ θόλον κατασκευασθέντα ἐν ἀγνοίᾳ της, ἀλλὰ ὀλίγην προσοχὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ ἀντήμειψε τοὺς μύρμηκας δι' ἀσημάντων τινῶν ἐπαίνων.

Πολλάκις τῆς ἡμέρας ἠκούοντο ἀντηχοῦντες καλπασμοὶ ἵππων πέριξ τοῦ βουνοῦ· ἀλλ' ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ Βιορίκα δὲν ἐφάνη ἔξω τοῦ ἀνακτόρου της. Ὁ πόθος τῶν ὁμοίων της πρώτην ἡδὴ φορὰν κατέλαβε τὸ πνεῦμά της. Ἐνεθυμεῖτο ἡδὴ τὸ χωρίον της, τοὺς χοροὺς του, τὸν οἰκίσκον της, τὴν μητέρα της καὶ τὸν προσφιλεῖ τάφον της, ὃν δὲν εἶχε πλέον ἴδῃ. Μετὰ τινος δὲ ἡμέρας ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς ὑπηκόους της ὅτι προτίθεται

ἤδη νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ τάφου τῆς μητρὸς τῆς. Ἐντρομοὶ οἱ μύρμηκες τὴν ἠρώτησαν μήπως δὲν ἤρρεσκεν εἰς αὐτὴν ἡ μετ' αὐτῶν συμβίωσις, ἀρ' οὐ ἐνθυμεῖται τὸ χωρίον τῆς. «Ὡ ὦχι, ἀπεκρίθη ἡ Βιορίκα, ἐλίγας μόνον ὄρας θὰ λείψω· πρὶν νυκτώσῃ θὰ εἴμ' ἐδῶ.»

Ἀπήτητε δὲ νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσῃ τις τῶν μυρμηκῶν· ἀλλ' ὅμως ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἠκολούθητάν τινες μακρόθεν.

Ὁ κόσμος τῇ ἐφάνη λίαν μεταβεβλημένος! καὶ δικαίως, διότι πρὸ πολλοῦ χρόνου εἶχεν ἐγκυτχίλῃ τὴν κατοικίαν τῆς· καθ' ἃ δὲ ὑπελόγισε θὰ εἶχον περέλθῃ πολλὰ ἔτη, ἀρ' οὐ οἱ μύρμηκες ἠδυνήθησαν νὰ ὑψώσωσι τὸ βουνὸν ἐνθα ἦτο ἡ κατοικία τῆς. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρῃ τὸν τάφον τῆς μητρὸς τῆς, ὅστις εἶχε κατακαλυφθῇ ὑπὸ τῶν φυτῶν καὶ χόρτων, ἐνδίκρυσ τὸν ἀνεζήτει καὶ ἔτι μάλλον ἐλυπεῖτο διότι ἦτο ἐκεῖ πλέον ὥς ξένη.

Ἡ νύξ προσήγγιζε καὶ ἡ Βιορίκα ἀνεζήτει ἀκόμη, ἀλλὰ ματαίως, τὸν τάφον τῆς μητρὸς τῆς. Αἶφνης ἤκουσε πλησίον τῆς τὴν φωνὴν τοῦ νεαροῦ βκσιλόπαιδος. Καὶ προσεπάθησε μὲν νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν ἐκράτησε καὶ τῇ ἐξεδήλωσε τὸν ἔρωτά του διὰ λόγων γλυκυτάτων καὶ συγκινητικῶν, ὥστε νεύσασα κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστάθη ἀκίνητος καὶ τὸν ἤκουε. Πόσον ἔχαιρε ἀκούουσα καὶ πάλιν φωνὴν ἀνθρωπίνην καὶ μάλιστα λαλοῦσαν πρὸς αὐτὴν περὶ φιλίας καὶ ἔρωτος! Ἀλλ' ἤδη εἶχεν ἀπέλθῃ ἡ νύξ καὶ ἡ Βιορίκα ἐνεθυμήθη ὅτι δὲν ἦτο πλέον ὁρφανὴ παντέρημος, ἀλλὰ βκσίλισσα ἔχουσα καθήκοντα, καὶ ὅτι οἱ μύρμηκες τῇ εἶχον ἀπαγορεύτῃ νὰ ἴδῃ ποτέ ἄνθρωπον. Ἐφυγε λοιπὸν μακρὰν τοῦ βκσιλόπαιδος, ὅστις ὅμως περηκολούθησεν αὐτὴν ἐκδηλῶν τὸν ἔρωτά του μέχρι τῶν προπόδων τοῦ βουνοῦ. Ὅτε δ' ἔοθασεν ἐκεῖ τὸν πρὸς κάλεσε, τὸν καθικέτευσε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τὴν ὑπκούσῃ, ἀλλὰ μόνον ὅτε τῷ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιούσαν.

Ἡ Βιορίκα εἰσέδυσεν ἥτυχα ἥτυχα καὶ διήλθε πάσας τὰς κίθούσας τοῦ ἀνακτόρου τῆς στρεφομένη πολλάκις καὶ πρὸς τὴν ὀπίσθον τῆς· διότι τῇ ἐφάνετο ὅτι ἤκουε τὸν καλὸν φωνὴν τῶν ἵππων καὶ περίξ αὐτῆς ψιθυρισμοὺς ἑλαφροὺς. Πιθανὸν νὰ ἦτο τῆς φωντασίης τῆς γεννίματτα, προερχόμενα ἐκ τοῦ τρόμου ἐξ οὗ ἔπαλλε σφοδρῶς καὶ ἡ καρδία τῆς· διότι εὐθὺς ὡς ἴσταντο, ἔπαυσεν ἡ ταρχχὴ τῆς καὶ ἐπανήρχετο ἡ γαλήνη εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Ὅτε δὲ τέλος ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην τῆς καταπεπονημένη· ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο νὰ διαχύσῃ ἐπ' αὐτῆς τὰς εὐεργεσίας του καὶ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς. Συνησθάνθη ὅτι περὶ τὰς ὑποσχέσεις τῆς, καὶ ἠρώτα ἐαυτὴν ἐὰν θὰ ἐξηκολούθουν τοῦ λοιποῦ νὰ τὴν σέβωνται, ἀρ' οὐ ἤδη ὁ λόγος τῆς δὲν ἦτο ἱερός. Τεταραγμένη σφόδρα ἐστρέφετο ἐν τῇ κλίνῃ τῆς. Ἡ φιλοτιμία τῆς ἐξεγείρετο κατὰ τῆς αὐθαρέτου καθεϊρξέως τῆς, καὶ ἐν τούτοις οὔτε τὴν ἀγγέ-

πην τῶν μυρμήκων τῆς ἡγνόει, οὔτε τὴν σκληρότητά των δσάκις ἐμελλόν νὰ τιμωρήσωσί τινι. Πολλάκις ἀνεγειρομένη ἐστήριζεν ἐπὶ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν, καὶ τότε τῇ ἐφκίνετο ὅτι ἤκουε κύκλω αὐτῆς μυριάδας μικρῶν ποδῶν τρεχόντων ἄνω καὶ κάτω, ὡς ἐὰν ὁ λοφίσκος ἦτο ἐμφυχος. Ἐν τούτοις ἀμ.χ. ἰδοῦσθ τὴν ἡμέραν προσεγγίζουσιν ἡ Βιορίκα ἔσυρε τὸ ἐκ ῥόδων παρκπέτσμα, ἵνα ἐξελθοῦσα ἀ. ἀπνεύσῃ ἐν πάτῃ ἐλευθερίῃ. Ἀλλ' ὁπόσον ἐξεπλάγη βλέπουσα ὅτι μία τῶν εἰσόδων ἦτο κλειστὴ διὰ τῶν αἰχμηρῶν φύλλων τῆς πεύκης! Σπεύδει πρὸς τὴν δευτέραν θύραν, πρὸς τὴν τρίτην, πρὸς ἀπάσας τέλους, ἀλλὰ μάταια, κόπος! Πᾶσαι ἦσαν κατὰ κλειστοὶ ἄνωθεν ἕως κάτω. Τότε ἠκούσθη δυνατὴ ἡ φωνὴ τῆς, καὶ παρευθὺς πάντα τὰ τάγματ' αὐτῶν μυρμήκων ἐπερχόμενα δι' ἀπειροχρίθμων καὶ ἀπροσίτων διόδων συνηθροίσθησαν περὶ τῆς βασιλίσσης των.

α — Θέλω νὰ ἐξέλθω νὰ ἀναπνεύσω καθαρὸν ἀέρα, εἶπεν ἡ Βιορίκα μετὰ φωνῆς ἐντόνου.

β — Ὅχι· ἀπεκρίθησαν οἱ μύρμηκες, δὲν θά σε ἀφήσωμεν νὰ ἐξέλθῃς πλέον, διότι θά σε ἐχάνομεν.

γ — Λοιπὸν δὲν θέλετε γὰρ με ὑπακούσετε πλέον;

δ — Μάλιστα· ὅ,τι ἄλλο θέλῃς, ἀλλὰ τοῦτο, ποτέ. Τιμώρησέ μας, κατὰ πάτῃσέ μας ὑπὸ τοὺς πόδας σου. Εἴμεθα πρόθυμοι νὰ ἀποθάνωμεν διὰ τὸ καλὸν τῆς κοινότητος καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς βασιλίσσης μας.»

Ἡ Βιορίκα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλήσθησαν δακρύων. Παρεκάλεσε τοὺς μύρμηκας νὰ τὴν ἐλευθερώσωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἀπεκρίθησαν, καὶ αἰφνης παρετήρησεν ὅτι ἀπέμεινε μόνη ἐν τῷ ζοφερῷ ἐκείνῳ τόπῳ. Ἐστέναξε καὶ ἐκλαυσε πικρῶς, καὶ αἱ χεῖρές τῆς ἔτιλλον ἀπόνως τὴν θαυμασίαν τῆς κόμην. Ἐπειτα δὲ προσεπάθησε διὰ τῶν τρυφερῶν μικρῶν δακτύλων τῆς νὰ ἀνοίξῃ διόδόν τινι, ἀλλ' οἴμοι! τὰ πάντα παρευθὺς ἐκλείοντο πάλιν, καὶ ἡ Βιορίκα κατέπεσε κατὰ γῆς καταβεβλημένη καὶ ἀπελπισ.

Οἱ μύρμηκες ἐκόμισαν μὲν εἰς αὐτὴν τὰ ὠραιότατα τῶν ἀνθέων, νέκταρ καὶ σταγόνας δρόσου πρὸς κατάρσιν τῆς δίψης τῆς, ἀλλ' ἔμειναν ἀκατάπειστοι εἰς τὰς παρκλήσεις τῆς. Ἰνα δὲ μὴ ἀκούωνται ἔξωθεν αἱ κραυγαὶ τῆς, ἀπεφάσισαν νὰ ἀνεγείρῳσιν ἔτι ὑψηλότερον τὸ οἰκοδόμημά των, ὥστε νὰ ὑπερβῇ κατὰ τὸ ὕψος τὸ ὄρος Βερβουλκουδόρ καὶ ἐπωνόμασαν τὸ βουνὸν των «Μυρμηκιάν».

Ὁ βασιλόπαις δὲν ἀνεφάνη πλέον περὶ τοῦ βουνοῦ· ἀλλὰ τὴν νύκτα ὅτε παντχοῦ ἐπικρατεῖ ἄκρα σιγὴ, ἀκούονται ἔτι οἱ στενχγμοὶ τῆς Βιορίκας.

(μετάφρασις ἐκ τοῦ Α' τεύχους τῆς Revue du Monde latin τῆς 25 Σεπτεμβρίου 1883).

Παναγιώτης Γ. Φέρμπος